

Het 'emotivisme' kan deze vraag onmogelijk beantwoorden. Het negeert immers op een flagrante wijze het specifieke statuut van het waargenomen. Want ook tv-soaps, kindertekeningen, uitingen van zichtbaar verdriet,... raken ons emotioneel – maar op een andere wijze dan dit-en-geen-ander kunstwerk.

3. Het schijnbaar onbemiddeld uit-zegen, uit-schrijven of, godbetert, talig uitschreeuwen van de emoties die een kunstwerk oproept, is volstrekt oninteressant. Wat heeft een lezer(es) aan deze ogenschijnlijk directe weergave van een private oerknal? Het is trouwens ook onmogelijk, want de zich oh zo authentiek gebarende criticus moet per definitie de omgev van de taal en haar ordening, haar onderscheidingen nemen. Daarom is het recenseren van kunstwerken voor alles 'taalwerk', een soort toegepaste linguïstiek. Alle kunstrecensenten vertrekken allicht van hoogst private ervaringen en persoonlijke indrukken. Hun beschouwingen worden echter pas het lezen waard wanneer ze werken mét deze individuele gegevens, die tot opmaat weten te nemen

van 'een lange mars door de taal'. Daar bestaan geen recepten voor. Maar een goede criticus is en blijft voor alles een interessante schrijver. Een auteur – van woorden, niet van gevoelens of ervaringen.

4. Wie onbemiddeld intensieve indrukken weergeeft, valt noodzakelijkerwijs terug op de grofste talige clichés (genre 'fabuleuze voorstelling!', 'fascinerende choreografie: ik zat op het puntje van mijn stoel!'). De schijnbaar authentieke recensent – in feite gaat het om weinig meer dan naïviteit – kan deze gemeenplaatsen in het beste geval pogen te variëren. Pop- en rockrecensenten zijn daar soms heel sterk in. Ook dan blijft de boodschap bijzonder elementair: 'Ik heb geproefd, en het smaakte geweldig!' Een recensent(e) die bespaart op taalwerk of schriftuur kan dan ook uitsluitend terugvallen op *het gezag* dat hij of zij claimt in hoofde van zijn of haar positie als scribent. Dat is héél aanmatigend, en nog autoritair ook, ondanks de schijn van het tegendeel.

Authenticiteit als niet meer dan een reeks

clichés: dat is ook mijn voornaamste bezwaar tegen *Allemaal Indiaan* (en tegen sommige andere, niet alle recente creaties van Platel en Sierens). Het schijnbaar levensechte karakter van deze voorstellingen heeft in de eerste plaats veel te maken met haar hoge gehalte aan anekdotiek. Er wordt geen afgerond verhaal geënceneerd, enkel een reeks flarden getoond, 'als uit het leven gegrepen' – *alsof* de opeenvolging van *petites histoires* op het podium inderdaad een getrouwe weergave is van het leven zelve. Maar het leven is geen aaneenrijging van kleine of grote voorvallen. Wij gaan daar alleen maar zo mee om: wij communiceren *over* onze levens in termen van pakkende, ontroerende, dramatische of anderszins treffende voorvallen. *Allemaal Indiaan* mimeert deze alledaagse anekdotische verteltrant, en dat zonder enig afstandelijkheid of reflexiviteit. Natuurlijk werkt dat: het is zo bekend dat het een welhaast natuurlijke manier lijkt om het leven te representeren. Ik vond dit impliciete spel van herkenning bijzonder 'doxisch', al te gemakkelijk, ja goedkoop. Ik ga niet naar een

Allemaal Indiaan - Victoria & Les Ballets C. de la B. / Kurt Van der Elst

